

ПРОГРАМ

52. БРАНКОВО КОЛО

8 – 18. септембра 2023.

Сремски Карловци – Стражилово – Нови Сад

У знаку:

- 140. годишњице преноса земних остатака Бранка Радичевића из Беча на Стражилово
- 170. годишњице упокојења Бранка Радичевића у Господу

Бранко Радичевић

КАД МЛИДИЈА' УМРЕТИ

Лисје жути веће по дрвећу,
Лисје жуто доле веће пада;
Зеленога више ја никада
Видет нећу!

Глава клону, лице потавнило,
Боловање око ми попило,
Рука ломна, тело измождено,
А клеца ми слабачко колено!
Дође доба да идем у гроба.

Збогом житку, мој прелепи санче!
Збогом зоро, збогом бели данче!
Збогом свете, некадањи рају, –
Ја сад морам другом ићи крају!
О, да те тако ја не љубља' жарко,
Још бих глед'о твоје сунце јарко, –
Слуш'о грома, слушао олују,
Чудио се твојему славују,
Твојој реци и твојем извору, –
Мог живота вир је на увиру!

О песме моје, јадна сирочади,
Децо мила моји' лета млади'!
Хтедо' дугу да са неба свучем,
Дугом шарном да вас све обучем,
Да накитим сјајнијем звездама,
Да обасјам сунчаним лучама...
Дуга била, па се изгубила,
Звезде сјале, па су и пресјале,
А сунашце оно огрејало,
И оно је са неба ми пало!
Све нестале што вам дати справља –
У траљама отац вас оставља.

ЕВРОПСКА ШТАМПА О ПРЕНОСУ БРАНКОВИХ ЗЕМНИХ ОСТАКА

Вест из недељника „Џон Бул“, Лондон, субота, 4. август 1883. године, пронађена истраживањем Милене Грујичић, у њеном преводу с енглеског језика: „Ове недеље, земни остаци најпопуларнијег српског песника уклоњени су са гробља Св. Марка у Бечу и пребачени на Стражилово, близу Карловаца, које је песник одабрао за место свога починка. Бранко Радичевић, или само – Бранко, како је обично у народу називан, рођен је у Броду 1824. године. Он је имао највећи утицај на књижевни развој српске нације. Бранко се може назвати и зачетником модерне српске књижевности. Као лирски песник, он се, можда, најбоље може описати као српски Бернс, и као такав, српски песник *par excellence*. Бранкова највећа амбиција – да посети фатално Косово Поље и напише еп о тамошњој бици – спречена је његовом прераном смрћу 1853. године.“

Песници, уметници и јублика на Стражилову,
пored Бранковог гроба, 2003.

Пейшак, 8. септембар

Карловачка гимназија, 11 часова

*ХТЕДО' ДУГУ ДА СА НЕБА СВУЧЕМ,
ДУГОМ ШАРНОМ ДА СВЕ ВАС ОБУЧЕМ...*

**СВЕЧАНО ОТВАРАЊЕ
52. БРАНКОВОГА КОЛА**

Беседа о Бранку:
Слободан Зубановић

*Љубомир Симовић из руку Ненада Грујићића
у Карловачкој гимназији прима Бранкову сјајну ети, 1993.*

* * *

**СВЕЧАНО УРУЧЕЊЕ
„ВЕЛИКЕ ПОВЕЉЕ БРАНКОВОГА КОЛА”**

Лауреат: Јован Травица

Песнички дарови:

Анђелко Анушић, Драгица Стојановић, Љубомир
Ђорилић, Данило Јокановић, Дамир Малешев, Је-
лена Алексић, Растко Лончар, Милица Шпадијер и
Данијела Регејевић

Глумачки дарови:

Радош Бајић, Весна Чипчић и Даница Петровић

Ојерски дарови: Ђурђица Бабић, сопран,
у клавирској пратњи Маје Грујић

Пијанисџа и њесник: Димитрије Николић

Изворна њевачка љруја:

Музичка школа „Исидор Бајић“, Нови Сад

Најмлађа њоезија:

Ђаци-песници Карловачке гимназије

Коло, коло, наоколо:

Хор и ансамбл Гимназије „Јован Јовановић Змај“ из
Новог Сада, са диригентом Јованом Травицом

Водџељи: Тања Миражић и Горан Павловић

Јагранка Стојаковић у Карловачкој љимназији, 1987.

Субоџа, 9. септембар

Стражилово, Бранков гроб, 10 часова

ЛИСЈЕ ЖУТИ ВЕЋЕ ПО ДРВЕЋУ,
ЛИСЈЕ ЖУТО ДОЛЕ ВЕЋЕ ПАДА,
ЗЕЛЕНОГА ВИШЕ ЈА НИКАДА
ВИДЕТ НЕЋУ...

**140. годишњица преноса земних остатака
Бранка Радичевића из Беча на Стражилово**

Свећу њрислужује и њолаже цвеће:

Слободан Јовић

Бранкове њесме њоворе:

Бошко Петров

Даница Петровић

Бранков споменик код „Чардака“

11 часова

СВЕЧАНО УРУЧЕЊЕ НАГРАДЕ „СТРАЖИЛОВО“

Лауреати:

Андреј Јелић Мариоков, за укупно песничко дело

Љиљана Павловић Ђирић, за књигу поезије „Вез“

Димитрије Николић, за песнички првенац „Сентименталитет“

Стражиловски митинг поезије

Андреј Јелић Мариоков, Тодор Бјелкић, Перица Марков, Милутин Ђуричковић, Слађана Миленковић, Слободан Јовић, Јулија Капорњаи, Иван Лаловић, Маја Белегишанин, Растко Лончар, Љиљана Павловић Ђирић, Душан Захаријевић, Дајана Петровић, Милош Пуђа, Горица Радмиловић, Димитрије Николић, Никола Раусављевић, Милан Громовић, Бојана Кулићан Громовић, Јелена Вујановић и Снежана Николић

Духовне њесме уз гитару: Никола Петровић и Дајана Петровић

Водитељка: Даница Петровић

*Душко Трифуновић, Душан Косић и Мошо Одловић
на Стражилову, 1987.*

Недеља, 10. септембар

Шаховски клуб Новог Сада
Пашићева 26
18 часова

35. ПЕСНИЧКИ ТУРНИР У ШАХУ

„Шаха је играо врло вешто и врло је брзо покретао фигуре” – Јован Ђорђевић о Бранку Радичевићу, поводом сусрета у Земуну 2. априла 1849. године.

*АЛ’ МИ ЂЕМО КАО ШТО СМО БИЛИ
ЈЕДАН ДРУГОМ СВАГДА БИТИ МИЛИ*

*Пејтар Лазић, Вујица Решин Туцић, Амир Садиковић и друѓи на
Песничком турниру, Сремски Карловци, 2003.*

ШАХОВСКА СИМУЛТАНКА – ЗА ПОЕЗИЈУ

У сарадњи са Шаховским клубом Нової Сада, у знак захвалности за вишедеценијско креативно њрисусиџво и исказану стџручну џомоћ на свим досадашњим џесничким џиурнирима на Бранковом колу у знак сећања на Бранка Радичевића као шахистџу...

Симултанку приређује Жељко Медар, FIDE мајстор, познати шаховски педагог, готово четврт века сарадник Бранковога кола и судија на турнирима Бранковог кола. Учесници симултанке биће и велике наде новосадског шаха **Огњен Ђузовић** и **Никола Лесковац**, освајачи бројних титула на првенствима Војводине и Србије. На 52. Бранковом колу играће на двадесет четири табле (12 +7+5) са песницима Бранковога кола, јавним личностима Новога Сада и младим шахистима, најбољим представницима новосадских шаховских школа. Такође, биће одиграна и алтернативна симултанка у којој ће учествовати Жељко Медар, Никола Лесковац и Огњен Ђузовић.

Судије: Красоје Нотарош и Јасмина Цвијан

– Најбољи играчи на турниру добиће награде у виду нових песничких књига Бранковога кола овенчаних престиженом наградом „Стражилово“...

Горан Бабић чииа џесму о шаху на џрвом џиурниру (судија Душан Бућан), Нови Сад, Сиенс, 1986.

Уторак, 12. септембар

Карловачка гимназија
Спомен-библиотека
11 часова

ПРОМОЦИЈА ЗБОРНИКА РАДОВА

СТВАРАЛАШТВО НЕНАДА ГРУЈИЧИЋА

Уредник Растко Лончар

(Бранково коло, 2023)

(Са Округлог стола на „Пролећним Бранковим данима 2023“, одржаног у знаку 40. годишњице Грујичићевог доласка у Бранково коло и сарадње са Карловачком гимназијом, 45. годишњице изласка песничког првенца „Матерњи језик“ и 50. годишњице објављивања прве песме)

О зборнику њоворе:

Бошко Сувајџић, Марија Јефтимијевић Михајловић
и Растко Лончар

Са Округлој стола **Феномен Бранко** с Радованом Павловским, Пејтром Џаџићем, Слободаном Ракијићем, Новаком Килибардом и Ненадом Грујичићем, 1986.

Среда, 13. септембар

Гимназија „Ј. Ј. Змај“, Нови Сад, 11 часова

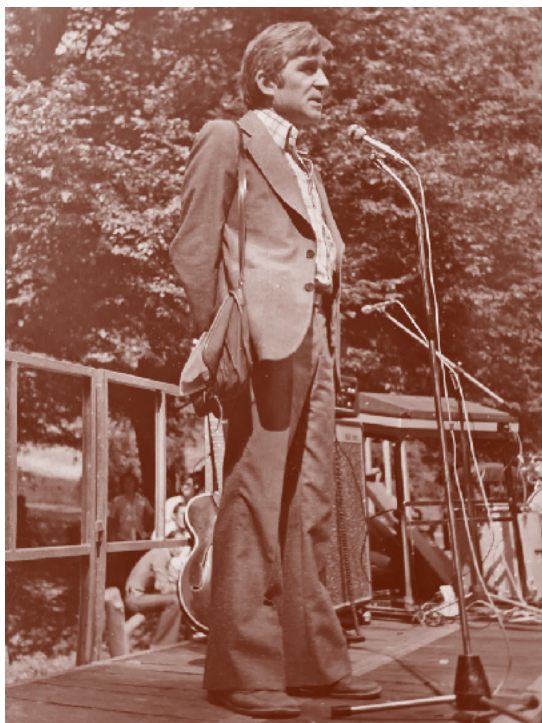
СУСРЕТ С ПЕСНИКОМ

*Хиџо сам да најишем њесму о Паризу
Чаробном и оскудном, бојатом и бедном...*

ДОБИТНИЦИ „ПЕЧАТА ВАРОШИ СРЕМСКОКАРЛОВАЧКЕ“ (2013)

Горан Лабудовић Шарло

Модератор: Растко Лончар

Мирослав Анђић на Свражилову, 1976.

Четвртак, 14. септембар

Саборна црква Светог оца Николаја
Сремски Карловци, 13,30 часова

... ПА МИ БОЖЕ ЈОШТЕ ТАДЕ
И У ДУШУ НЕШТО ДАДЕ,
ТА И МОЈА ПЕСМА ОВА
И ЊУ МЕНИ ТИ ДАРОВА ...

**170 година од упокојења
Бранка Радичевића у Господу**

ПАРАСТОС АЛЕКСИЈУ БРАНКУ РАДИЧЕВИЋУ

Чинодејствује епископ сремски господин
Василије са карловачким свештенством и младим
богословима. Као ђак (1835-1841) Карловачке
гимназије, Алексије Радичевић је недељом појао за
певницом ове цркве.

С еписком сремским Василијем, Свешланом Велмар Јанковић,
Жарком Рошуљем, Гојком Божовићем и сарадницом
у карловачкој цркви Светој Оца Николаја, 2003.

Четвртак, 14. септембар

Карловачка богословија
„Свети Арсеније Сремац“
14 часова

ХРИШЋАНСКЕ ТЕМЕ

Монах у свету и времену

Говори:

Архимандрит др Клеопа Стефановић

*Владети Јеројић у Карловачкој богословији
“Свети Арсеније Сремац”, 45. Бранково коло, 2006.*

Пейшак 15. септембар

Гимназија „Исидора Секулић”
Нови Сад, Платонова 2
11 часова

СУСРЕТ С ПЕСНИКОМ

*Само ти њеци, мирно њеци
Измишљена реко.*

ДОБИТНИЦИ
„ПЕЧАТА ВАРОШИ СРЕМСКОКАРЛОВАЧКЕ“
(1989)

Војислав Карановић

Модератор:
Дамир Малешев

Миодрај Пејровић с Браниславом Пејровићем, у кафани Дукаји,
20. Бранково коло, 1991.

Субота, 16. септембар

Карловачка гимназија

11 – 14 часова

16 – 19 часова

31. ФИЛОЗОФСКИ СИМПОЗИЈУМ

ЛИЧНОСТ И СУБЈЕКТИВНОСТ

Учесници:

Јован Бабић, Душан Крцуновић, Богољуб Шијаковић, Зоран Арсовић, Јадранка Пешти, Ненад Цекић, Мишо Кулић, Јелена Бољановић, Раде Калик, Милан Брдар, Богдан Лубардић, Вишња Кнежевић, Саво Лаушевић, Драго Перовић, Бранкица Поповић, Уна Поповић, Слободан Кањевац, Јелена Ђурић, Борис Братина, Сибин Братина, Стефан Мићић, Ирина Деретић, Душко Прелевић, Александар Стевановић, Александар Лукић, Стојан Шљука, Миланко Говедарица, Златко Матић, Данијела Марковић, Саша Сакета, Биљана Радовановић, Горан Рујевић, Зоран Аврамовић, Петар Нуркић, Ласло Пушкеш, Данијела Милинковић, Бојан Благојевић, Олег Солдат и Давор Џалто

Са филозофима Михајлом Марковићем. Јованом Бабићем, Николом Милошевићем... Карловачка гимназија, 1998.

Понедељак, 18. септембар

Карловачка гимназија,
11 часова

СВЕЧАНО ЗАТВАРАЊЕ 52. БРАНКОВОГ КОЛА

СВЕЧАНО УРУЧЕЊЕ
МЕЂУНАРОДНЕ НАГРАДЕ
„БРАНКО РАДИЧЕВИЋ”

Лауреаи
Јелена Ленголд
(Србија)

Јулија Бисак у Карловачкој гимназији, 16. Бранково коло, 1987.

Млади ојерски дарови:
Наталија Ердељан, сопран,
уз клавирску пратњу Маје Грујић

Сиражиловски лауреаџи
из ризнице Бранковоја кола:

Валентина Милачић
Иван Деспотовић
Александра Мариловић

-Појци Карловачке богословије
„Свети Арсеније Сремац“

-Хор Карловачке гимназије,
диригент Растко Павлов

-Програм ђака
Карловачке гимназије

Водитељка:
Ана Гојковић

БРАНКОВА ЖЕЉА

(Причула се З. Ј. Ј. - у)

Ја познадох што несам познав'о,
Први санак ја сам већ одспав'о,
Први санак гробовања мога,
Први санак мира вечитога.
– Прелетела лѐтом врх менека
Половина половине века,
А ја лежим у далеком крају,
У туђини, туђем завичају.
Шта то тресе моје ледне груди?
– Трошни пепо лако се не буди,
Канда брује топови са стране,
Где сам младе проживово дане.
Ил' се руши, ил' се нешто зида,
Ил' баш раја окове раскида!
Свиће л' зора оне среће лепе,
За ком срца и у гробу стрепе?
Кличе л' вила из србинских гора?
Је л' већ ора која доћи мора?
Јесте, јесте – бој се љути заче,
Марков топуз из мора искаче,
Србин диже мача пламеног
На Турчина, на душмана свога.

Скотија се бесомучно стрви,
А мој Србин неће жалит' крви.
Крв ће тећи потоком и реком,
Где се сузе ронише лелеком,
Крв ће тећи преко српских страна,
Ал' ће суза бити убрисана.
Полетеће велико и мало
Да одбрани што се српско звало;
Заиграће коло витезова,
Дивна слика моји' млади' снова,
Што сам негда тако жељно чеко,
– А мој пепо да је надалеко.

А кад буде, па та мука мине,
Кад слобода као сунце сине,
Кад се крвца опере студенцем
А јунаци овенчају венцем,
Српске земље оките се миром,
Српска деца ружом и шимширом,
Српске моме струком рузмарина,
Српска мајка кад загрли сина, –
Кад се сунце на школе осме'не,
Ај, на школе и дарове њене,
Мудре књиге кад полете лѐтом,

Да Србина изједначе с' светом,
Кад запева Равијојла вила:
„Сад је јава што сам негда снила!“
Зар ни онда кад се мети стиже,
Кости моје да не дођу ближе?

Туђа рака, ледена је рака,
Туђа земља никад није лака,
У даљини мучно ми се лешка,
Туђина је и мртвацу тешка.
Ај, Србине, а мој живи брате,
Задрхћем се кад помислим на те!
Српска момо, селе моја мила,
Ти ми неси гроба ни видила,
Та ни гроба, ни на гробу цвета, –
Туђа нога по њему се шета.
Српски доли, пуни рајска чара,
Српске горе, жељо моја стара,
И потоци што жуборе туди,
Мртво срце још за вама жуди,
За потоком, за зеленим лугом,
За славујем, мојим старим другом,
И за липом, за мирисом њеним,
За песмама што се туда оре,
Што се оре од горе до горе!

Стражилово, дивно Стражилово,
Ја сам тебе у звездице ков'о,
Теби пево, о теби сам снев'о,
Ал' од тебе нешто и захтев'о:
Кад ме смрца отргне од људи,
Да ме примиш ти у своје груди!
Зар ти никад није на ум пало,
Што си негда Бранку обећало!

Србе брате, и Српкињо селе,
Којима се јоште данци беле,
Растав'те ме са овом даљином,
Моје кости оперите вином,
Па их нос'те нашем завичају,
Завичају, мом негдашњем рају,
Пренес'те их браћо моја мила,
Поред оног убавог Белила,
Кроз Карловце, где сам младост пров'о,
Па на оно дивно Стражилово:
Ту још једну стару отпевајте,
Ту ми, браћо, кости закопајте,
Ту би мртав права мира дост'о...
– Србадијо, не било ти просто!

1877.

*Мирослав Ејерић, у Градској бидлиотеци,
на 24. Бранковом колу, 1995.*

*Петар Милосављевић у Сјомен-бидлиотеци Карловачке ђимназије,
24. Бранково коло, 1995.*

О ТАЛЕНТУ БРАНКА РАДИЧЕВИЋА

Бранко Радичевић је први модерни српски лиричар, Орфеј наше поезије, одлази са овога са двадесет девет година. Бранко је, можемо казати вршњак, то јест савременик, неких европских писаца, Виктора Игоа и Лава Толстоја, по преклапању њихових календара у животима различите дужине. Његова песма „Кад млидијох умрети“ комплементарна је, на пример, Гетеовој „Маријенбадској елегији“. Гете живи дуже од Бранка скоро пола века. Ех, да је Бранко доживео Гетеове осамдесет три године. Радичевићева поезија се, затим, може поредити и са осећањима код Љермонтова и Китса, младих светских песника, руског и енглеског, који су такође прерано отишли, први у двадесет седмој, а други у двадесет шестој.

*Вукман Оџашевић и Софија Љуковчан говоре
исјред Бранка у дворичију Карловачке гимназије, 2003.*

Поводом једне раније Бранкове годишњице, Исидора Секулић саставила је писмо упућено Радичевићу, песнику, као своме (над)савременику, брату, пријатељу, па и замишљеном емотивном партнеру: „Драги и болно помињани Бранко – И сада још покашто, иако по лепим законима природним о смрти и равнотежи не би никако више могао постојати на земљи, и сада покашто, са твојом књигом на колону, запитао горко: Како је могао тако брзо нестати, како је смео тако брзо нестати? Судбина, твоја судбина је борца, јуришних предњака, оних који су боговима нарочито мили.“

С Младеновићима, Танасијем и Олиом, и ћерком Милицом, на Рибарском осирву, 23. Бранково коло, 1994.

Нема сумње да је Бранко Радичевић у српској поезији, али и шире, непревазиђен по зрелини младалачког талента који је оставио неуништиве и јединствене трагове врхунске песничке уметности. Не, није патетично: само богомдани дарови могу из раних својих корака извести дело до корачаја метуза-

лемских граница, и даље, у вечност, дело које остаје у језику и народу.

И, певан је Бранко у свом народу, његова је поезија пре свега из тог зденца, па онда умивена индивидуалним талентом – без премца. И, да је зато таква, надвремено жива, оригинална и другачија, та поезија. Закључак је једноставан, али изведба таквог песничког пута је неповратна, а мера талента недочватна.

*Миодраг Павловић у Сиомен-библиотеци Карловачке гимназије,
25. Бранково коло, 1996.*

Борислав Михајловић Михиз на ту тему каже: „Уједињена омладина српска која је у свом крилу одгајила и Змаја и Ђуру Јакшића и Лазу Костића, прихватила је својски и срдечно и Бранка. Многбројне

његове песме почињу да се певају, силазе у народ, у популарне лире, у пречанске прославе, академије, лумперајке. Бранко постаје народни песник.“

Некима се данас чини да могу писати као Бранко, и то лако, као – то није проблем; па, нека покушају, само да припазе да им стих не оде у гобленску раван, у римоване натписе на оним старим крпеним „домаћицама“ изнад шпорета.

У „Колу“ у „Ђачком растанку“ Бранко се посвећује највише Првом српском устанку као најважнијем историјском догађају – збацивању османлијског јарма с врата. У поеми Бранко прецизно наводи славне јунаке. Најпре, војводу Стојана Чупића, који се одликовао бојевима на Мишару и Салашу, народ га звао Змај од Ноћаја, Турци га 1815. године убили у Зворнику. Даље, Бранко призива харамбашу Ђорђа Ђурчију, родом из Босута у Срему, касније најчувенијег харамбашу у дринском крају, али због сукоба са Карађорђем, на превару убијен 1804. године. Потом следи Лука Лазаревић, један од највиђенијих војвода у Првом српском устанку, истакао се у боју на Мишару, умро тек 1842. године. Петар Добрњац, прво хајдук, доцније трговац, у устанку буљубаша код Миленка Стојковића. Истакао се у боју на Иванковцу и при одбрани Делиграда. Вођа опозиције против Карађорђа, умро у емиграцији 1831. године. Поцерац Милош – Милош Стојићевић из Врањске у Поцерини, године 1806. постао војвода. Истакао се јунаштвом код Китога, у боју на Мишару и у биткама дуж Дрине и преко Дрине, где је ратовао све до своје

погибије 1811. године. Погинуо у потери за одметником, некаквим хајдуком Прелом. Ђорђе – Карађорђе, вођа првог српског устанка: „Ђорђе дође, сунце гра-ну,/ А Србији дан освану.“

Милан Михаиловић Цаци, Весна Чийчић, Свејлана Бојковић и Марина Кољудајева, Сйражилово, 1987.

Након централне слике „Кола“ у Ђачком растанку, у испеваном историјском прегледу српске борбе са империјалним угњетачем, иду стихови који су мешавина ероса и танатоса, односно дионизијске слике стражиловске бербе и сунца, кола и вина, с једне, и хтонске дубине вековне патње и трагизма, с друге стране. Дакле, „Коло“ има српски родољубиви печат са животним сликама из дионизијске свакодневице и тешке историје у сталној борби за живу главу. Указују нам се јарко преплетене слике ероса и танатоса, са визијом насушне потребе за уједињењем српских области и (по)крајина, за независношћу и слободом пуних плућа.

Ватите се кола тога,
Од вишњег је оно Бога:
Руком држи братац брата,
Близу срца њега вата.
Свирац свира,
Срце дира,
Рука с' диже на посао,
Да л' ће коме бити жао?
Нога лупа, диже пра',
Наоколо свуда стра'.
Нога лака, срце здраво,
Коло лети, коло ђаво,
Поскочица ђаволица,
Што је 'тела, то и смела
Ал' је жеца одолела.
Ој ти секо
Кâно млеко
Белолика,
Кâно винце руменика,
Кâно паун поносита,
Кâно јела, селе вита,
Амо брже па наточи,
Да ти браца боље скочи,
Амо, селе, а за Бога,
Видиш е сам изнемогâ,
Тако, злато, тако, тако,
Сад је коло играт лако,
Амо, чедо милооко,
Дај да т' љубне браца око.
Она бежи — за њом с' вини,
Љубни, брате, пипни, штини,

Са Јагранком Јовановић у Карловачкој ђимназији, 1996.

Така игра, шала така
Таман, брате, за јунака!
Ајдук Вељко зна љубити,
Ал' и сабљом дивно бити,
Ајдук Вељко љути вуја,
Турци стадо јагањаца,
Ајдук Вељко кâ олуја
Кад у јесен из кланаца
Свати лишће то по гори,
Па обори,
Крши грање, па силена
Чупа раста из корена —
Сече Вељко и натиче,
Гони, стиже што измиче,
Сече аге посред паса —
„Ала, Ала!“ оде с гласа,

Ломи кође и јунаке,
Чини јаде свакојаке,
Кушља тлаци, сабља сева,
Кликће Вељко, Туре зева,
О тле чалма, о тле глава,
Ал' под небо српска слава!

Тома Јовановић на Сџражилову, 15. Бранково коло, 1986.

Овим фрагментом „Ђачког растанка“ показан је велики песнички таленат Бранка Радичевића – тако млад, а тако стар, да парафразирамо, то јест обрнемо један чувени Ујевећев стих. Певао је спајајући лирско и епско, био српска варијанта амалгама Пиндара и Хомера. С једне стране, виноградарска цика и вика, дугине боје грожђа и винове лозе, крошања и неба, тактилни укус бермета и зрна, у очима буктиња сунца и сремскокарловачког крајолика, а с друге – силе

мрака и подземља, ништавило и смрт, у историјском огњу мача и барута, кала и муке, изгибије и страдања.

*Милица Кљајић Радаковић на првом Бранковом колу,
Сремски Карловци, 1972. .*

И, све испреплетено у клупку чија Аријаднина нит води кроз време, и тамо и овамо. Срећом, и хвала Богу, остаје траг у поезији, у матерњем језику, као наук и завет. То је дожанска моћ песничког талента једног српског песника који је духовно ту и – траје у времену. А тело његово део је земног пепела свих нас, који смо се утврдили на Стражилову као српском Парнасу. И тако ће остати.

Н. Грујичић

52. БРАНКОВО КОЛО ПОМОГЛИ:

- Управа за културу Града Новог Сада
- Секретаријат за културу АП Војводине
- Министарство културе Републике Србије

Каталог манифестације

Главни и одговорни уредник: Ненад Грујичић

Ликовно-технички уредник: Милан Маринчић

Лектура и коректура: Нада Урошевић

Оперативни сарадници:

Милена Борић

Даница Петровић

Ана Гојковић

www.brankovokolo.org

kolobrankovo@gmail.com
